

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **I. A. M.**, zastoupena JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Brno, Joštova 138/4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2014, č. j. 22 A 7/2013 - 130,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Petru Navrátilovi, advokátovi, **se** odměna za zastupování žalobkyně **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2011, č. j. 2010/95665 -424, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce Brno – město (dále jen „úřad práce“) ze dne 18. 10. 2010, č. j. BMA-16713/2010-J, kterým byla podle § 39 odst. 1, § 42 odst. 1, § 43

odst. 1 písm. a) a odst. 2, § 48 a § 50 odst. 1, 3, 4 a 5 a § 52 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), přiznána stěžovatelce podpora v nezaměstnanosti ode dne 18. 11. 2009 ve výši 7514 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 5780 Kč po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 5202 Kč měsíčně po zbývající podpůrné dobu, přičemž podpora v nezaměstnanosti byla stěžovatelce přiznána po podpůrné dobu 5 měsíců.

Stěžovatelka v žalobě obecně poukázala na vady správního řízení týkajícího se podpory v nezaměstnanosti a namítala, že žalovaný nepřezkoumal správnost postupu úřadu práce, neboť nevzal v úvahu skutečnost, že stěžovatelka měla tzv. „nekolidující zaměstnání“ a vrátila se z výkonu trestu odnětí svobody. Sama se přitom odhlásila z evidence úřadu práce, neboť věděla, že v prosinci 2009 dosáhne vyššího než zákonem povoleného výdělku. V průběhu jednání u krajského soudu konaného dne 6. 11. 2014 stěžovatelka vyslovila pochybnost o přiznané výši podpory v nezaměstnanosti a rovněž zpochybnila posouzení příjmů ze všech jejích zaměstnání. Poukázala dále na svou tehdejší složitou životní a rodinnou situaci, neboť pečovala sama o nezletilého syna, který však byl později soudem svěřen do výchovy svého otce. Stěžovatelka uvedla, že nebyla delší dobu zaměstnána a neplnila řádně svou vyživovací povinnost k dítěti, proto byla také následně pravomocně odsouzena a byl jí uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, ze kterého byla propuštěna po šesti měsících dne 15. 10. 2014. Stěžovatelka opakovaně vyslovila pochybnosti o postupu správních orgánů, které její záležitost důkladně neprověřily.

Krajský soud dospěl po projednání věci k závěru o nedůvodnosti žaloby stěžovatelky, proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 6. 11. 2014, č. j. 22 A 7/2013 - 130, zamítl.

V napadeném rozsudku krajský soud konstatoval, že sazba podpory v nezaměstnanosti byla stěžovatelce napadenými správními rozhodnutími stanovena v souladu s § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti součtem měsíčních čistých průměrných výdělků, neboť stěžovatelka ukončila zaměstnání ve stejný den u třech zaměstnavatelů – V. M., BILLA spol. s r.o. a Work Service Czech s.r.o. S uvedeným postupem pro výpočet podpory stěžovatelka souhlasila (protokol ze dne 1. 12. 2009, č. j. BMA-147510/2009-1N), přesto proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 18. 10. 2010 podala odvolání, v němž uvedla, že pro V. M. nevykonávala práci na základě dohody o pracovní činnosti od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2008, ale od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008. Doba od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 měla být dle stěžovatelky započtena v minulém rozhodnutí. Dále stěžovatelka uvedla, že do výše podpory mělo být započteno také její zaměstnání na Základní škole Brno, Antonínská 3, za dobu od 3. 9. 2008 do 24. 9. 2008 a že pracovní činnost na základě dohody o pracovní činnosti vykonávala pro Work Service Czech s.r.o. v době od 2. 1. 2008 do 31. 12. 2008, nikoliv od 1. 12. 2008 do 31. 12. 2008.

Krajský soud neshledal pochybení v postupu žalovaného, neboť doba výkonu činnosti na základě dohod o pracovní činnosti u V. M. byla prodlužována bez jediného přerušení v době od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2008, proto nemohla být doba od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 převedena do minulého rozhodnutí. Ani výdělek z pracovního poměru na Základní škole Brno, Antonínská 3, nemohl být započítán do podpory v nezaměstnanosti, protože toto zaměstnání bylo ukončeno dříve než ostatní zaměstnání se

pokračování

započitatelnými výdělků, když k ukončení tohoto pracovního poměru došlo již dne 24. 9. 2008. Jedná-li se o Work Service Czech, s.r.o., výkon pracovní činnosti stěžovatelky byl uveden v potvrzení zaměstnavatele ze dne 26. 11. 2009. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobní námitky stěžovatelky nejsou důvodné a rozhodnutí žalovaného nevykazuje vady, pro které by muselo být zrušeno.

II. Kasační stížnost

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které výslovně podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vychází ze skutečností, které vyplývají z rozhodnutí úřadu práce, ale nehodnotí právní stránku žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dále dle názoru stěžovatelky nebere v úvahu skutečnost, že se po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byla dne 18. 11. 2009 zaevidovat na úřadu práce. Současně v souladu se zákonem stěžovatelka podala také žádost o podporu v nezaměstnanosti.

Stěžovatelka dále vytkla krajskému soudu, že není zcela správné poučení uvedené v napadeném rozsudku o možnosti podat kasační stížnost. Rovněž tak protokol z jednání před krajským soudem byl vyhotoven s cílem „zakrýt jádro věci“, neboť je v něm uveden jen závěr, ke kterému krajský soud došel, tj. vyhlášení znění rozsudku.

Krajský soud podle stěžovatelky poukazuje pouze na to, že rozhodnutím žalovaného bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání stěžovatelky směřující proti rozhodnutí úřadu práce zamítnuto, přičemž se odvolává jen na písemné vyjádření žalovaného ze dne 10. 2. 2012.

Závěrem své kasační stížnosti stěžovatelka jen obecně uvedla, že krajský soud zjistil skutečnosti, které zkreslují pravou podstatu napadeného rozhodnutí žalovaného. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatelka se kasační stížností podanou v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhala přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byla účastníkem (§ 102 s. ř. s.), její kasační stížnost splňuje všechny zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu podle § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uplatňovanými stěžovatelkou v kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti výslovně dovolává kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Své argumenty ovšem pod uvedené důvody konkrétně nepodřazuje. Jak však plyne z rozhodovací praxe zdejšího soudu, je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl krajský soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí i v případě, že námitky nejsou explicitně pod určitý kasační důvod podřazeny. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS; rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V nyní projednávané věci ovšem byla správní žaloba stěžovatelky věcně projednána, proto kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o *odmítnutí návrhu* nebo o *zastavení řízení*, nepřichází v úvahu. Tento důvod je u kasační stížnosti proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu z povahy věci vyloučen, neboť nedopadá na rozhodnutí, jimiž krajský soud rozhodl ve věci samé. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je ve vztahu ke kasačním důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98). Jako kasační důvody v nyní souzené věci tedy přichází v úvahu jen kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podala nejen z kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale také z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval touto námitkou, neboť by bylo předčasné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, anebo založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu [např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257) či nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287); rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz], dle kterých jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy ČR), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je rovněž povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil: „*Odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Ostatně Ústavní soud také v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, konstatoval: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka*

pokračování

řízení nezabývaly [...]. Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se již dříve zabýval také Nejvyšší správní soud. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž zdejší soud uvedl: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů [...], jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, pak Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, uvedl: *„Pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, Nejvyšší správní soud judikoval: *„Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí.“*

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno dovodit, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak o něm uvažil. Tyto náležitosti v projednávané věci rozsudek krajského soudu splňuje.

Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů uvedených stěžovatelkou. Z napadeného rozsudku je rovněž zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (str. 4 - 6 rozsudku). Z rozsudku krajského soudu je rovněž patrné, proč ob stojí žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2011, resp. proč má vyslovené právní závěry žalovaného krajský soud za správné a naopak, z jakých důvodů má žalobní námitky stěžovatelky za liché, mylné a vyvrácené. Odůvodnění napadeného rozsudku tedy ob stojí z pohledu zákonnosti i ústavnosti.

V této souvislosti je ovšem s ohledem na obsah žaloby stěžovatelky zapotřebí uvést, že ve správním soudnictví se široce uplatňuje dispoziční zásada, dle níž klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu náleží žalobci (v projednávané věci stěžovatelce). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, ve kterých spatřuje pochybení, je dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud také jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

Výše uvedené lze vztáhnout rovněž na kasační námitky stěžovatelky, které jsou značně obecné a nelze z nich ani zjistit, jakým konkrétním způsobem se tvrzené vady v postupu krajského soudu a žalovaného vlastně měly dotknout jejich práv. Jsou-li ovšem námitky stěžovatelky takto obecné, je tím předurčena také míra a podrobnost přezkumu, kterého se jim ze strany správních soudů může dostat. Jde-li např. o námitku, že krajský soud nevzal v úvahu, že se stěžovatelka byla zaevidovat na úřadu práce z důvodu jejího propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, Nejvyšší správní soud nebyl schopen z obsahu kasační stížnosti dovodit, jakým způsobem se tato skutečnost měla projevit na správnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí úřadu práce. Sama stěžovatelka dopad této skutečnosti do svých práv v kasační stížnosti nijak nevysvětluje. Stěžovatelka v kasační stížnosti ani nekonkretizuje, jak se mělo v projednávané věci projevit údajné zkreslení zjištěného skutkového stavu krajským soudem, které rovněž namítala, a o jaké konkrétní zkreslení skutkového stavu se vlastně jedná. Uvedené námitky zdejší soud nicméně v rovině odpovídající jejich obecnosti přezkoumal, přičemž nezjistil na straně krajského soudu ani žalovaného pochybení. Proto mu nezbylo, než je shledat nedůvodnými.

K námitce stěžovatelky, že obsah protokolu o jednání před krajským soudem neodpovídal jeho skutečnému průběhu, je třeba uvést, že podle § 49 odst. 12 s. ř. s. se jednání, při nichž soud jedná s účastníky, zaznamenávají ve formě záznamu. Záznam se uchovává na nosiči dat, který je součástí spisu. Není-li pořízení záznamu možné nebo stanoví-li tak zákon, sepisuje se o úkonech, při nichž soud jedná s účastníky, provádí dokazování, nebo vyhlašuje rozhodnutí, protokol. Podle § 40 odst. 8 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. předseda senátu rozhoduje o návrzích na doplnění protokolu a o námitkách proti jeho znění. Zmíněné ustanovení občanského soudního řádu vyložil Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 29 Odo 407/2002, takto: *„Má-li přítomný účastník řízení (jeho zástupce) za to, že protokol o jednání neodráží věrně děj v jednací síni, je to důvodem k uplatnění námitky do protokolace, o které je soud povinen rozhodnout; povahou věci je přitom dáno, že takovou námitku může účastník, který se jednání zúčastnil (a to i prostřednictvím zástupce) uplatnit nejpozději do skončení onoho jednání.“* (obdobně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 27/2007 - 119). V posuzované věci stěžovatelka takovou námitku do skončení jednání před krajským soudem neuplatnila, přestože byl protokol hlasitě diktován a stěžovatelce tedy jeho obsah musel být znám. Pokud tedy stěžovatelka vznesla námitku proti znění protokolu z jednání teprve nyní, zdejší soud k ní nemohl přihlídnout.

pokračování

Důvodné nejsou ani námitky stěžovatelky stran chybného poučení o opravném prostředku v napadeném rozsudku. Chybné poučení v přezkoumávaném rozsudku by přitom mohlo zakládat důvod pro jeho zrušení jen tehdy, jestliže by taková vada řízení před soudem mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Požadavky na obsah a rozsah poučení o opravném prostředku vyplývají z obecné poučovací povinnosti soudů zakotvené v § 36 odst. 1 s. ř. s., podle kterého je soud povinen poskytnout účastníkům řízení stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Při formulaci poučení o opravném prostředku musí soud zohlednit skutečnost, že podle § 106 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. V poučení proto musí být jednoznačně a srozumitelně uvedeno, jakým opravným prostředkem může účastník rozhodnutí soudu napadnout, v jaké lhůtě a u jakého soudu se opravný prostředek podává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 Ads 125/2007 - 59). Krajský soud v napadeném rozsudku stěžovatelku poučil, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost, a to u Nejvyššího správního soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Současně ji poučil o způsobu počítání lhůty a povinném zastoupení advokátem. Lze tedy jednoznačně konstatovat, že krajský soud svoji poučovací povinnost splnil. Poučení dané krajským soudem stěžovatelce tedy zcela odpovídá znění soudního řádu správního a nemohlo způsobit žádný zásah do jejích práv. Ostatně sama stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla, v čem by měla nesprávnost tohoto poučení vlastně spočívat.

Závěrem Nejvyšší správní soud nad rámec kasačních námitek vznesených stěžovatelkou pro úplnost a přesvědčivost svého rozhodnutí uvádí, že nárok na podporu v nezaměstnanosti má pouze ten uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění v délce alespoň 12 měsíců. Rozhodným obdobím pro posuzování vzniku nároku podle právní úpravy platné pro projednávanou věc byly poslední 3 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání [§ 39 odst. 1 písm. a), § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti]. Dle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se výše podpory v nezaměstnanosti stanovila procentní sazbou z průměrného měsíčního čistého výdělku, který byl u uchazeče o zaměstnání zjištěn a naposledy používán pro pracovněprávní účely v jeho posledním ukončeném zaměstnání v rozhodném období. V situaci, kdy uchazeč o zaměstnání v rozhodném období ukončil ve stejný den více zaměstnání, které jsou dobou důchodového pojištění, výše podpory v nezaměstnanosti se podle § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti stanovila z částky, která se rovná součtu průměrných měsíčních čistých výdělků. Podle § 50 odst. 3 zákona o zaměstnanosti pak činila procentní sazba podpory v nezaměstnanosti první 2 měsíce podpůrčí doby 65 %, další 2 měsíce podpůrčí doby 50 % a po zbývajících podpůrčí dobu 45 % průměrného měsíčního čistého výdělku nebo vyměřovacího základu.

Stěžovatelka podle obsahu správního spisu předložila úřadu práce potvrzení o zaměstnání od celkem tří zaměstnavatelů. Z těchto potvrzení plyne, že stěžovatelka pracovala pro V. M. na základě dohod o pracovní činnosti nepřetržitě v době od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2008. Za uvedené období dosáhla průměrného čistého měsíčního výdělku ve výši 1113 Kč. Pro obchodní společnost BILLA spol. s r. o. pracovala stěžovatelka na základě dohody o pracovní činnosti v době od 9. 7. 2008 do 31. 12. 2008 a dosáhla průměrného čistého měsíčního výdělku ve výši 5417 Kč. V potvrzení o zaměstnání, které bylo vystaveno Work Service Czech s.r.o., je uvedeno, že stěžovatelka pro tuto společnost

pracovala v době od 2. 1. 2008 do 30. 6. 2008, poté od 1. 12. 2008 do 31. 12. 2008 a dosáhla průměrného měsíčního výdělku ve výši 5030 Kč.

Stěžovatelka v průběhu správního a soudního řízení zpochybnila výši přiznané podpory v nezaměstnanosti. Namítala, že pro účely výpočtu podpory v nezaměstnanosti mělo být v jejím případě přihlédnuto rovněž k pracovnímu poměru na Základní škole Brno, Antonínská 3, který trval od 3. 9. 2008 do 24. 9. 2008. Stěžovatelce však přisvědčit nelze. Stěžovatelka totiž ve svých úvahách opomíjí § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, který stanoví, že pro výpočet výše podpory v nezaměstnanosti uchazeče, který ukončí v tentýž den několik zaměstnání, jsou podstatná jen tato zaměstnání. Zákon o zaměstnanosti v takovém případě stanoví, že přiznaná podpora v nezaměstnanosti uchazeče se vypočítá ze součtu průměrných měsíčních čistých výdělků získaných v posledně ukončených zaměstnáních. Stěžovatelka ukončila pracovní poměr u V. M. dne 31. 12. 2008, ve společnosti BILLA spol. s r.o. dne 31. 12. 2008, pracovní poměr ve společnosti Work Service Czech s.r.o. stěžovatelka ukončila také 31. 12. 2008. Jelikož pracovní poměr na Základní škole Brno, Antonínská 3, nebyl stěžovatelkou ukončen dne 31. 12. 2008, ale již dne 24. 9. 2008, nemohlo k němu být dle § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti přihlédnuto při výpočtu výše její podpory v nezaměstnanosti. Správní orgány tedy postupovaly správně. Stejně tak postupovaly správně, pokud pracovní poměr u V. M. posoudily jako jediné zaměstnání, neboť šlo o nepřetržitý pracovní poměr, byť založený několika dohodami.

Z potvrzení Work Service Czech s.r.o. pak jednoznačně neplyne, zda pracovní činnost, kterou pro tuto společnost stěžovatelka vykonávala, bylo třeba považovat za zaměstnání jediné, anebo šlo o zaměstnání dvě - od 2. 1. 2008 do 30. 6. 2008 a od 1. 12. 2008 do 31. 12. 2008. Jestliže však stěžovatelka tvrdí, že tento pracovní poměr měl být posouzen jako pracovní poměr jediný, není takto formulovaná výtka opodstatněná. Z obsahu správních rozhodnutí totiž zdejší soud ověřil, že správní orgány sice ve svých rozhodnutích uvedly, že pro účely výpočtu podpory v nezaměstnanosti vycházely pouze z „druhé části“ tohoto zaměstnání, které trvalo od 1. 12. 2008 do 31. 12. 2008, ale z jejich rozhodnutí rovněž plyne, že fakticky vycházely z rozhodného výdělku stěžovatelky za celé uvedené období, tj. od 2. 1. 2008 do 30. 6. 2008 a od 1. 12. 2008 do 31. 12. 2008, tj. z výše celkem 5030 Kč. Z uvedeného je tedy zřejmé, že stěžovatelka na svých právech způsobem, kterým argumentovala v předchozích řízeních, dotčena být nemohla.

V.

Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji zamítl.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatelka se svou kasační stížností úspěšná

pokračování

nebyla a podle tohoto ustanovení nelze žalovanému právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovatelce přiznat.

Nejvyšší správní soud byl povinen rozhodnout také o odměně a úhradě hotových výdajů ustanovenému zástupci stěžovatelky, které podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s. V předmětné věci ovšem Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá žádný úkon právní služby, za který by ustanovenému advokátovi podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, odměna náležela.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. června 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu